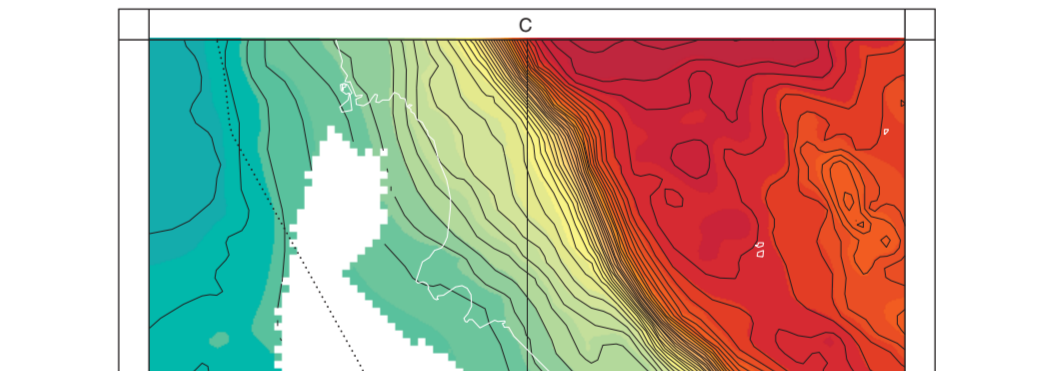
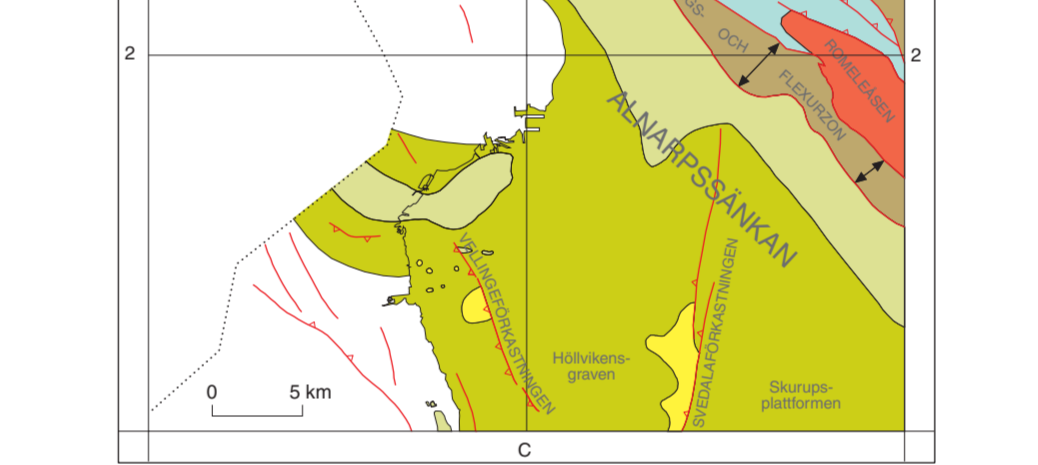

- Observed yta av blottat berg
Observed area of outcrop
Större stenbrott; drift, t.v., nedlagt, r.h.
Large quarry; in operation, left, abandoned; right
Kämborring, t.v., kämborring, t.h.
Core drilling, left, percussion drilling, right
Brunnsborring, t.v., borrhål vid petroleumprospektering, bort, nedlagt, t.h.
Well drilling, left, petroleum exploration well, dry, abandoned, right
Djup i meter till Köpenhamnsleden (DK), Limhamnsleden (DL), Krusebergleden (KR), Hansaledet (KH), Lundaledet (KL), Amagergrönsand (KA), ospecificerad jura (J), övre jura (JÖ), mellersta jura (JM), undre jura (JU), övre trias (T), Käglersformationen (TK), Käglersdalen (TKd), Käglersdalen (TKs), diabas (DB), ospecificerad silur (S), Colonus-silur (SC), Cyrtograptus-silur (SCy), Rastreskiffer (RS), ospecificerad ordovicium (O), övre ordovicium (OÖ), mellersta ordovicium (OM), undre ordovicium (OU), ordovicisk alunskiffer (CA), kambrisk alunskiffer (CA), Andranus-kalksten (CA), Norrterop-sandsten (CN), Hårdebergs-sandsten (CH) och prekambrisk berggrund (U) i borrhål
Depth in meters to Copenhagen Member (DK), Limhamn Member (DL), Kruseberg Member (KR), Hansa Member (KH), Lund Member (KL), Amager Greensand (KA), unspecified Jurassic (J), Upper Jurassic (JÖ), Middle Jurassic (JM), Lower Jurassic (JU), Upper Triassic (T), Käglers Formation (TK), Käglers Clay (TKd), Käglers Sandstone (TKs), Diabase (DB), unspecified Silurian (S), Colonus Shale (SC), Cyrtograptus Shale (SCy), Rastres Schist (RS), unspecified Ordovician (O), Upper Ordovician (OÖ), Middle Ordovician (OM), Lower Ordovician (OU), Cambrian alun schist (CA), Cambrian alun schist (CA), Andranus Limestone (CA), Norrterop Sandstone (CN), Hårdeberga Sandstone (CH) and Precambrian rocks (U) in drillholes

Ettersom berggrunden endast är blottad på ett fåtal platser är kartbildens huvudsakligen baserad på tolkning av borrhålsinformation från grundare borrhällningar (lagrade främst i SGUs brunnsarkiv). Inom kartområdet har inte mindre än 9 djupborrningar utförts. Informationen från dessa borrhällningar och från seismiska undersökningar ligger till grund för den tredimensionella bilden av geologi i området.

PREKAMBRIKSK KRISTALLIN BERGGRUND
Som framgått ovan går den prekambrisk berggrunden i dagen endast på Romelänsens nordvästspets i sydöstra delen av kartområdet. Blötningsskåpan är dock mycket låg och blötningsskåpan är, bl.a. till följd av vittring, oftast dålig. Enligt möjligheten att studera berggrunden i detalj är därför stenbrott och eventuella vägkärningar, inom området finns bara ett större stenbrott, det vid Billebjär. Detta stenbrott är dock sedan länge nedlagt och numera vattenfylt. Åtkomligheten för att studera berggrunden är därför även här begränsad. De äldsta delarna av urberget utgörs av finkorniga gnejser av olika slag. Vanligast är finkornig, röd till grå-röd gnejss med varierande grad av ådring. Vissa röda gnejser har ingen egentlig ådring alls och liknar mest finkornig, gnejss granit. Rödgått till grå gneissar, som utpräglade mera underordnat, är däremot oftast mera markant ådrade. Att ådrorna i många fall endast syns diffus beror på att gnejserna delvis rekristalliserats efter det att ådringslinjen låg rum. I Billebjärområdet förekommer också en grå till rödgått gröngrå, medelkornig, gnejss granitberget som är betydligt mer homogent än ovan beskrivna gnejser. Den utgörs av en sannolikt något yngre, föngrig gneiss granit. Förutom en markant gneissighet har denna bergart mineralogiska särdrag som pekar mot att graniten charnockitoidt. Charnockit, som är en granitberget vilken fått sin utbildning vid en kraftig metamorfos, finns fläckvis inom den s.k. västsvenska gneissregionen upp till Varbergstråken. Att denna av uppgifter från en borrhällning NV om Dalby går sydgränsen för Billebjärgraniten i ett stycke på kartområdet Malmö SO. Tillkomsten av gnejserna förkommer mestadels ganska tunnått eller skikt av mörkgrå till svarta amfiboliter. De utpräglade i allmänhet konform med gnejsernas skiffrighet och är i många fall kraftigt omvandlade till kloritkiffer. Det finns också något bredare band eller lager av amfiboliter som är mera homogena till sin utformning och som i vissa fall har reakta strukturer som klart visar att de utgör gånger i den äldre gnejs-amfiboliterberggrunden. Strax väster om Billebjär finns en liten blötning av en diabas som eventuellt utgörs av s.k. hyperdiabas och som bl.a. utmärker sig genom sin svarta färg. Den stendustlika beteckningen på denna bergart är därför också svartgranit. Rikningen på gången har inte kunnat bestämmas exakt, men är sannolikt omkring nord-sydlig. De stora färdiga gnejserna har tillgripit från början utgörs av granitberget som genom uppreppade, kraftiga omvandlingar fått sin nuvarande utformning. De visar därmed släktkap med de bergarter som dominerar inom den ovan nämnda sydsvenska gneissregionen. Omvandlingarna har också inneburit betydande rörelser och förskjutningar i berggrunden.

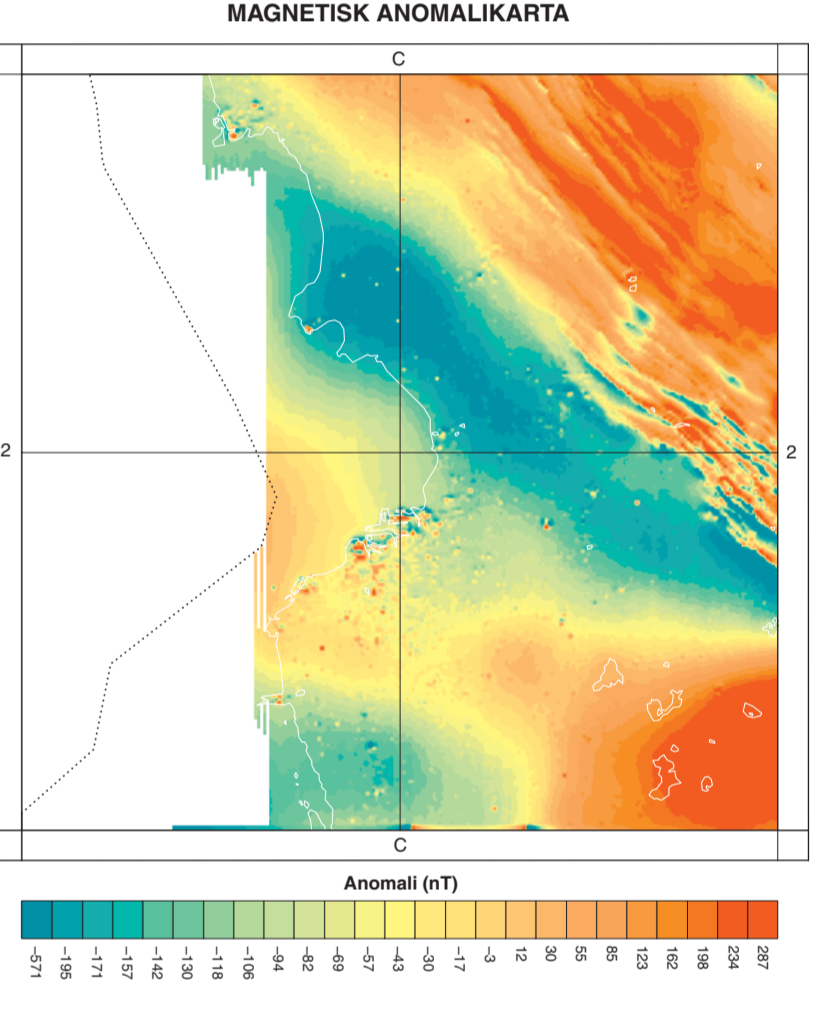
ÄLDRE PALEOZOIKUM
Kambrisk, ordoviciska och siluriska bergarter bildar berggrundytan eller är täckta av triassiska eller jurassiska bergarter inom stora delar av kartområdet. I området sydöst om FFZ, i större delen av Vombsbänkan samt på delar av Romelänsens saknas emellertid dessa bergarter. Utbredningsmönstret har sin förklaring i de tektoniska processer som påverkat området sedan silurisk tid och framåt. Under vissa delar var området nordöst om FFZ medskikt och skyddat mot erosion, samtidigt som området sydöst därom var upphöjt, varvid föreliggande bergarter utsattes för vittring och erosion och helt eller delvis försvann. Det motsatta förhållandet rådde under yngre krita-tertiär då istället området nordöst om FFZ höjdes upp och utsattes för erosion. De äldre kambrisk, ordoviciska och siluriska bergarterna har en karaktär som visar att de avskärfas i ett grundnivå med kustslätter, laguner och livdattkanaler. Havsnivån steg successivt och fick mer mellankambrum till slut att domineras av marina bildningar avsett på varierande vattendjup. (Fortsättning på kartans baksida)

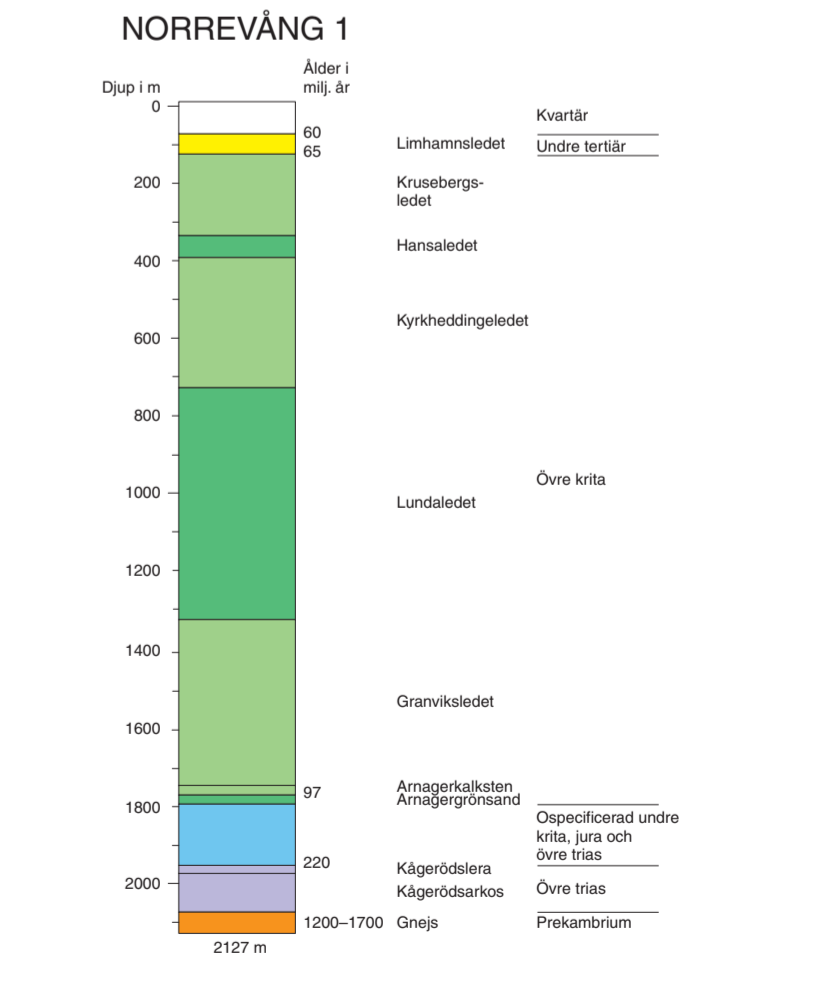
KORTFATTAD BESKRIVNING

Berggrunden inom kartområdet utgörs huvudsakligen av fanerozoiska sedimentbergarter. Tre dominerande geologiska nordväst-sydöst stänkande strukturer löper igenom området. Dessa är Romelänsens, Romelänsens förkastnings- och flexurzon (FFZ) samt Vombsbänkan. De tektoniska rörelser som har skett längs dessa strukturer har i betydande utsträckning påverkat berggrundens uppbyggnad inom kartområdet. Under vissa tider har i ex. områdena söder om Romelänsen varit upphöjda och utsatta för erosion medan andra har sänkts och varit som sedimentationsområden. FFZ bildar gräns mellan området i sydöst med tertära kalkstenar och området i nordost med äldre bergarter. I det sydöstra området underlagas de tertära kalkstenarna av kretaciska, jurassiska och triassiska bergarter. De senare vilar direkt på prekambrisk kristallin berggrund (urberg). De tertära, kretaciska, jurassiska och triassiska bergarterna har tillsammans en mäktighet som kan uppgå till över 2000 m. I området nordost om FFZ underlagas siluriska bergarter av ordoviciska och kambrisk bergarter. Den totala mäktigheten är inte känd men kan uppskattas till ca 1500 m. De kambrisk bergarterna vilar direkt på prekambrisk kristallin berggrund. En tunn erosionsrest bestående av triassiska bergarter överlagrar den siluriska berggrunden inom stora delar av området. I kartområdets sydöstra del bildar äldre bergarter successiv berggrundytan mot urberget Romelänsens i sydöst. Här påträffas prekambrisk gnejser, gnejsgraniter och amfiboliter samt kambrisk sandstenar. Vombsbänkan, i vilken jurassiska bergarter bildar yterberggrund, skär igen området med kambrisk, ordoviciska och siluriska bergarter. I den nordliga delen av Vombsbänkan underlagas juraberget av rästiska bergarter, vilka överlagras ordoviciska och kambrisk bergarter. Längre åt sydöst vilar de rästiska-jurassiska bergarterna direkt på urberget. Gränsen mellan dessa olika områden i Vombsbänkan är troligtvis belägen söder om Eslov. Jordkvalitets mäktighet varierar inom området. På Romelänsens och i området nordöst därom går berggrunden delvis i dagen. Berggrundsblötningar är också kända från norra delen av Eslov. Öster om Eslov är jordtäckert runt inom stora områden och här kan tillfälliga blötningar förekomma liksom i Kävlingsdalen dalgång från väster om Örtofta mot Kävlings. Jorddjup på uppemot 80 m förekommer i Alnarpsspankan, men kan också påträffas inom andra områden som t.ex. inom FFZ. På kartan är berggrundytans nivå förhållande till havsnivån angiven med röda isolinjer (Ringberg 1987).

SGU serie Af nr 192
Berggrundskartan
2C Malmö NO
Bedrock map
Skala 1:50 000
2001

Magnetiska anomalkarta över kartbladsområdet 2C Malmö (skala 1:500 000). Magnetiska data är reducerade till epok 1965.0. Kartan visar totalfältets avvikelse från DGRF 1965.0. Den baseras på flygburna mätningar utförda på 30 meters höjd med ett linjeavstånd på 200 m och en nord-sydlig flygriktning. De höga värdena i kartområdets nordöstra del, norr om Romelänsens förkastnings- och flexurzon (FFZ) avspeglar ett upphöjt område med prekambrisk kristallin och paleozoisk berggrund delvis täckt av tunn triassiska lager. Särskilt tydliga är de positiva anomalierna vilka löper som tunna band i västnordvästlig-östsydöstlig riktning. Dessa är orsakade av karbonisk-permisk ålder. De låga värdena sydöst om Romelänsens förkastnings- och flexurzon avspeglar stora mäktigheter av sedimentära bergarter och därmed ett stort djup till prekambrisk kristallin berggrund. Den nord-sydliga Svedala-förkastningen, vilken bildar gräns mellan Skurupsplattformen och Håhnen-graven, framträder i sydöstra delen av kartområdet. De höga värdena öster om Svedala-förkastningen avspeglar ett mindre djup till prekambrisk kristallin berggrund än de lägre värdena väster därom. Mätningarna utfördes 1983.

Den geologiska karteringen har utförts av Ulf Svihed, Hugo Wikman och Mikael Eriksson under åren 1989-1995. Seismisk information och borrhålsdata har tillhandahållits av OFAB. Denna information ligger vid SGU, Lund. Kartan är sammanställd av U. Svihed, H. Wikman och M. Eriksson. Digitalisering och renovering i digital form har gjorts av i Källberg. Kartan kan även levereras i digital form. Referens till kartan: Svihed, U., Wikman, H. & Eriksson, M., 2001. Berggrundskartan 2C Malmö NO, skala 1:50 000. Sveriges geologiska undersökning Af 192. Reference to the map: Svihed, U., Wikman, H. & Eriksson, M., 2001. Bedrock map 2C Malmö NO, scale 1:50 000. Sveriges geologiska undersökning Af 192.

Huvudkontor/Head Office: Box 672, Bercks Västervägen 18, SE-751 28 UPPSALA, Sweden. Telefon: +46 (0)18 17 50 00, Fax: +46 (0)18 17 50 10, E-post: sgu@sgu.se, URL: http://www.sgu.se

Filialkontor/Regional Offices: Gäddede/Svea: Box 117, SE-721 21 GÄDDEDE, Sweden. Telefon: +46 (0)31 708 30 50, Fax: +46 (0)31 708 28 79, E-post: gdu@sgu.se. Skåne: Box 117, SE-221 22 MÅLÅ, Sweden. Telefon: +46 (0)40 31 17 70, Fax: +46 (0)40 31 17 80, E-post: mal@sgu.se.

© Sveriges Geologiska Undersökning (SGU), 2001. Medgivande behövs från SGU för varje form av måttgivande eller återgivande av denna karta. Denna meddelar inte bara kopiering utan även digitalisering eller översättning till annat medium. Topografiskt underlag: Urval ur topografiska bladet 2C Malmö NO, TS 94. Geografiska längden är räknad från Greenwich, Gauss-projektion. Godkänd från seismiska utredningen i Stockholm, Lantmäteriet 1996-10-30.

Topografiskt underlag: Urval ur topografiska bladet 2C Malmö NO, TS 94. Geografiska längden är räknad från Greenwich, Gauss-projektion. Godkänd från seismiska utredningen i Stockholm, Lantmäteriet 1996-10-30.

SGU serie Af nr 192
BERGGRUNDSKARTAN
2C MALMÖ NO

På Romelåsens nordvästra del och dess förlängning åt nordväst är jordläcket tunt. Här påträffas kambrisk sandsten, alunskiffer, ordovicisk kalksten och skiffer samt silurisk skiffer i stenbrott och i byggnader. En för geologer klassisk lösa är den ca 2 km långa sträckningen längs Sularpbäckens i Fågelångsdalen väster om Södra Sandby.

KAMBRIMUM

Den underkambriska sandstenen har en tjocklek på uppemot 150 m. Den kan med fördel studeras i sten-läkterna vid Hardeberga och Skyllögårdens där den bryts och krossas för framställning av ballastmaterial. Berovende på bergartens uppbyggnad och sammansättning delas sandstenen i olika enheter. På kartan har två enheter urskilts, nämligen den äldre Hardebergelagformationen och den yngre Norretorpformationen. Båda enheterna är uppbyggda av kvarts cementerade sandstenar. Norretorpformationen skiljer sig emellertid från Hardebergelagformationen genom sitt innehåll av glaukonit (ett grött mineral i form av mm-stora korn) och fosforit (upp till cm-stora svarta bollar). Hardebergelagformationen är ca 120 m mäktig och Norretorpformationen ca 30 m.

Norretorpsandenen överlagras av en uranhaltig skiffer som benämns alunskiffer. Den är huvudsakli-gen uppbyggd av svarta skifferar med grå eller svarta kalkstenslinser eller kalkstensbankar. Dessa varierar i tjocklek från en eller två dm till uppemot 1 m (Årdrarumsalkalsten). Alunskiffen avsetts från mellersta kambrium till äldre ordovicium. I alunskiffen påträffas en mängd olika fossil, främst trilobiter men även grap-toliter. De olika fossilen har gett namn till olika delar av alunskiffern. Den äldre delen (mellankambrium) benämns Paradoxidesskiffer (efter trilobitsläktet Paradoxides), den mellersta (överkambrium) Olenidskiffer (efter trilobitsläktet Olenus) och den yngre (underordovicium) Dictyonemaskiffer (efter graptolitsläktet Dic-tyonema). Paradoxidesskiffer går i dagen i nordvästra delen av stenbrottet vid Hardeberga. Alunskiffersn totala mäktighet är ca 100 m i Södra Sandby.

ORDOVICIUM

De ordoviciska bergarterna som är yngre än alunskiffern har en total mäktighet av ca 150–175 m inom kartområdet. Alunskiffer överlagras av en tunn lagerföjd (ca 1,5 m mäktig) med kalkstenar och skifferar. Ceratopygelager (efter trilobitsläktet Ceratopyge), vilka i sin tur överlagras av en några meter mäktig se-kvens med svartgrå graptolitförande skiffer, Toyensskiffer (motsvarande lager finns utanför Oslo). Den översta delen av underordovicium är utbildad som en ca 6 m mäktig kalksten, Komstadkalkstenen (efter förekomsten vid Komstad).

Mellanordovicium är liksom överordovicium huvudsakligen uppbyggt av mörkgrå mer eller mindre skiff-riگا ler-, slam- och siltstenar (i dagligt tal skifferar) med enstaka tunna kalkstensbankar. De olika enheterna har fått sina namn efter vanligt förekommande fossil eller från platser på vilka de påträffats. Lagerföljen inleds med den ca 20 m mäktiga Övre Didymograptusskiffern (efter graptolitsläktet Didymograptus), som är överlagrad av den ca 60 m mäktiga Dicallograptusskiffern (efter graptolitsläktet Dicallograptus). Ordovi-cium avslutas av de tillsammans ca 45 m mäktiga skifferarna och slamstenarna som benämns Jerrestads- och Tommarpslagen.

Mellersta och övre ordovicium kännetecknas bl.a. av vulkanism i områden utanför nuvarande Sverige. Detta har medfört att det förekommer en mängd cm-tjocka asklagrer i form av vita lerlager (bentonitleror) i denna del av lagerföljen inom kartområdet.

Ordoviciska bergarter har påträffats vid borrhingsarbeten i området mellan Lund och Södra Sandby samt i Eslövs norra delar. I Fågelångsdalen, väster om Södra Sandby, finns tidigare ett stort antal skärningar i ordoviciska och siluriska bergarter i kläckbotten och längs daläsdorna. De flesta av dessa är emellertid daggläglget igenrade och övervuxna.

SILUR

Stora delar av kartområdet täcks av siluriska mer eller mindre skiffriگا ler-, slam- och siltstenar. Dessa delas in i tre enheter: den äldre Rastritesskiffern följt av Cyrtograptusskiffern och den yngsta Colonusskiffern. Alla tre enheterna är graptolitförande och olika graptolitsläkten har gett enheterna deras namn.

Rastritesskiffern (efter släktet Rastrites) omfattar större delen av undre silur och är känd från borrhgar norr om Fågelångsdalen. Den är ca 150 m mäktig och mörkgrå i sin undre och ljusare sin övre del. I den undre delen påträffas bant av bentonitlera. Rastritesskiffern överlagras av den över 100 m, kanske upp till 200 m, mäktiga grållägrade Cyrtograptusskiffern (efter släktet Cyrtograptus). Den senare är känd från skärningar och borrhingar mellan Odarslöv och Södra Sandby. Cyrtograptusskiffern förekommer troligtvis också på ett tiotal andra platser som kartomådet. Den är i material från brunnsborrhingar svår att skilja från den något ljusare och överlagrade Colonusskiffern (efter släktet Colonograptus). Colonusskiffern är ljusgrå med inslag av karbonathaltiga skifferar och sandiga eller siltiga nivåer. Den har en mäktighet som kan uppgå till 1000 m.

YNGRE PALEOZOIKUM

Under devon, karbon och perm tillhörde Skåne ett större sammanhängande höjdområde som utsattes för erosion. Sedimentära bergarter från dessa perioder har inte säkert påvisats i Skåne. I djupborrhingar i Syd-västskåne vilar emellertid konglomeratiska, kvartäriska lager direkt på silurisk berggrund. Dessa bergarter kan vara läcktriga med permiska som påträffats vid djupborring utanför Bornholm.

Under permisk-karbonisk tid påverkades Skåne av intensiv intrusion av basisk magna längs ett sprick-system som skär över Skåne i nordväst-sydöstlig riktning parallellt med FFZ. När magman så småningom stelnat i sprickorna kom den att bilda brantstående diabasgångar med en bredd som vanligen brukar ligga mellan 5 och 50 m. Samtliga, hittills beskrivna bergarter skärs av dessa s.k. nordvästdiabaser och de före-kommer i åtminstone ett par typer. Vanligast är en finkornig, grå till mörkt grå diabas som ibland kallas Kongadabas eller kvartsdiabas. Inom det aktuella området är det endast denna diabastyp som påträffats.

TRIAS

Den triassiska lagerföljen är inom kartområdet begränsad till periodens yngsta delar (keuper). Den kan inom kartområdet delas in i två delar, en äldre, Kägerödsformationen, och en yngre, Höganäsformationen, vilken beskrivs under rubriken yngsta trias (R8) och jura.

Under yngsta trias (keuper) dominerade kontinentala förhållanden i Skåne och landskapet var kuperat med halvöknar och fiodslätter med kraftig erosion som följd. I denna miljö bildades Kägerödsformationen brokigt färgade (gråa och röda) konglomeratiska, sandiga, grusiga, siltiga, leriga och ibland saltförande lager. I område sydväst om FFZ är övre delen av Kägerödslagen utbildad som en några tiotal meter tjock, lerig lagerföljd (Kägerödslera). I samma område vilar Kägerödslagen direkt på urberget och har här en mäktighet som överstiger 100 m (förekommer på 1970–2088 m djup i borrhingen vid Norrevång). I borrhingen vid Barsebäck, väster om kartområdet har Kägerödslagen en mäktighet av ca 200 m. I området nordost om FFZ består Kägerödslagen ett tunt täcke i form av en erosionerosert över den siluriska berggrun-den. Detta kan uppgå till högst 100 m, men är i allmänhet endast några tiotals meter mäktigt.

I Vombsånens nordvästligaste del, vid Eslov, vilar Kägerödslagen på ordoviciska bergarter och över-lagras av Höganäsformationens bildningar.

YNGSTA TRIAS (RÅT) OCH JURA

Jurabergarter har påträffats inom och sydväst om FFZ, i Vombsånken och som enstaka erosionsrester i området med Kägerödslager nordost om FFZ.

De sista yngsta triassiska (R8) och de jurassiska bergarterna domineras av finkornig sandsten, siltsten, kol och lersten avsatta i kustnära miljöer såsom anslutning till deltan, kustslätter, ständer och grunda havs-vikar (laguner). Bergarterna återspeglar även en växling mellan bräckt, marin och sötvattendominerad avsättningsmiljö. Till skillnad från förhållandena under kägerödtid avsetts sedimenten under råt och jura i ett tidigare klimat med en frodig växtighet. Omslaget syns tydligt i de rätiska lagren där växtfossil före-kommer relativt rikligt.

I området söder om FFZ har råt-juragerföljen en mäktighet som uppskattningsvis varierar mellan 50 och 150 m (förekommer på ca 1900–1970 m djup i borrhingen vid Norrevång). FFZ har såväl under- som över- och mellanjurassiska bergarter påträffats vid brunnsborrhingsarbeten. Berggrunden är här påverkad av yngre kretaceiska och tertiära tektoniska rörelser. I östligaste delen av Vombsånken har mellan-jurassiska bergarter identifierats. Tillammans med underjurassiska, och eventuellt även rätiska, bergarter har de en total mäktighet av 200–300 m. I övriga delar av Vombsånken (inom kartområdet) förekommer underjurassiska och rätiska bergarter. Av speciellt intresse är de äldre jurassiska och rätiska kol- och lerfyndigheterna vid Stabbarp (norr om Eslov) som var föremål för läckverksamhet fram till 1910. I denna del av Vombsånken har råt-juraglagen en maximal mäktighet av ca 100 m.

KRITA OCH TERTIÄR

I FFZ påträffas ett smalt stråk av en mer eller mindre brant stående lagerserie med kretaceisk berggrund. Den domineras här av Lundaledets sandstenar och leriga kalkstenar. I området sydväst om FFZ har den kretaceiska berggrunden en mäktighet på ca 1800 m. Lagerserien karaktäriseras av mer eller mindre leriga kalkstenar (Krussebergs-, Kyrkheddinge- och Granvikslelet samt Arnagerkalkstenen) och mellanlagrade sandstenar. Tre dominerande sandiga enheter förekommer i området, nämligen Arnagergrönsanden samt sandstensenheterna i Lunda- och Hansaledet. Den föra påträffas på ett djup av ca 1700 m i området nä-rmast FFZ. Arnagergrönsanden underlagras av leriga, siltiga och sandiga lager, vilka har en mäktighet på några tiotal meter.

Lundäsandstenen, som är den mäktigaste sandstensenheten, bildades i och i anslutning till deltan vars noma del avslutas mot FFZ. Lundäsandstenen brödes tidigare ut sig längre åt norr, men dessa delar har till följd av förkastningsrörelser höjts upp och eroderats. Lundäsandstenens sammansättning och mäktighet varierar högst betydligt i såväl sydväst-nordostlig som nordväst-sydöstlig riktning. I områdena närmast Romelåsen har mäktigheter på över 800 m uppmätts för denna enhet. Längre åt sydväst, utanför kart-området, minskar mäktigheterna till uppskattningsvis några hundra meter. Bergartsammansättningen inom samma enhet uppvisar ett motsvarande mönster med uttunnande, sandiga, siltiga lager i sydvästlig riktning. Den yngsta sandiga enheten i kritan, det upp till 70 m mäktiga Hansaledet, uppvisar ett liknande mönster.

Den kretaceiska berggrunden domineras i övrigt av bergarter som bildats i djupare marina miljöer, vilket bl.a. är väl återspeglat av Krusebergsledet som består av ljusa kalkstenar med flinta och lerlager (skrivkrita). Danbergarter (tertiära) påträffas i den sydvästra delen av kartområdet. De består huvudsakligen av porös, fossilrika kalkstenar med stort inslag av flinta. Flintan förekommer både som knölar och upp till meter tjocka bankar i lagerserien. Två olika berggrundsenheter kan urskiljas, Limhamnsledet och Köpen-hamnsledet. Limhamnsledet består av en oregelbundet lagrad och porös byozokalksten med lokala flint-lager. Den underliggar Köpenhamnsledet och bildar ytberggrunden i ett några kilometer brett område sydväst om FFZ. Köpenhamnsledet är uppbyggt av en tätare, sandig byozokalksten med massiva flintbankar.

TEKTONIK

Området har påverkats av tektoniska rörelser under yngre paleozoikum, trias till äldre krita och yngre krita till äldre tertiar. Under perioden yngre silur till perm utstatts området för omfattande tektonisk påverkan, vilket bl.a. innefattade tensjon av jordkorpan samt bildning av diabasgångar. Troligtvis initierades ett flertal av de större förkastningar som varit aktiva under senare skeden under denna tid. Diabasgångarna har san-nockt spelat en stor roll vid dessa senare förkastningar eftersom rörelserna ofta föreligger ha ufostås i eller i anslutning till gångarna. Samtidigt har dessa rörelser lett till en betydande uppprickning av gnepsberg-grunden.

Under trias till äldre krita dominerades den tektoniska bilden av tension. Vombsånken är delvis ett resultat av jurassiska förkastningar som reaktiverats under krita-tertiärtid. I samband med kompansionsrörelser under yngre krita skedde en kraftig erosion från höjdområdena nordost om Romelåsen och dess förlängning åt nordväst. Under perioder med ökad tektonisk aktivitet intensifierades vittringen och erosionen, vilket gav upphov till mäktiga deltabildningar. Lunda- och Hansalagren bildades under sådana perioder och är bevarade i området sydväst om FFZ.

Under yngsta tertiar höjdes stora delar av Skandinavien med kraftig erosion som följd. Inom kartområdet var speciellt området nordost om FFZ utsatt för upphöjning. Stora delar av detta område var tidigare täckt av kretaceiska bergarter vilka vittrade och eroderade bort i samband med upphöjningen. Alnarpsånken, som är en erosionskanal, frampreparades med stor samholthet av ett eroderande flodsystem under samma tid.

LITTERATUR

Ringberg, B., 1987: Beskrivning till jordartskartan Malmö NO. Sveriges geologiska undersökning Ae 85, 1–147.